

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033055716224/facsimile.pdf (tilgået 13. maj 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

»Frøkenen skulde gøre det samme.«

»Oh ciel! jeg er kun en Kvinde, hvis stakkels Hjerne ikke kan rumme den megen Lærdom. Men jeg har et varmt Hjerte, der tilfulde forstaar den Fryd, det maa være at stige ned i Kundskabens dybe Brønd.«

»Det er altid farligt at stige ned i en Brønd, kære Frøken. Den tunge Kulsyre, som driver paa Bunden, slukker baade Lys og Liv.«

Tante Rosalie sagde ikke mere, men saa' paa Titus med et halvt fornærmet Blik. I sit stille Sind tænkte hun: Min Gud, hvor det Menneske er sørgelig blaseret.

Nu vendte hun sig mod Munk, der paa sin Side skælvede for at komme i Lag med hende. Tante Rosalie spurgte haardnakket hver Dag til Portrætets Fremgang og udtalte sig hver Gang i høje Toner om den herlige Kunst, som »Gud havde givet ham i Vuggegave«. Desuden fandt hun det hver Dag en høflig Pligt at spørge til hans fraværende Søster, som Tante Rosalie engang for mange Aar siden havde set ved et Middags-selskab.

Munk hørte paa hendes højstemte Beundrings-udbrud med en træt Mine. Han forsøgte at se til Siden hen paa Dora og at afvinde hende et Smil; men hun holdt Øjnene lukkede og gabede let.

»Hvad vilde jeg ikke give for at have levet

paa Rubens' og v. Dycks Tid,« sukkede Tante Rosalie, — »da de fornemste Damer kappedes om at lade sig forevige af deres bedaarende Pensel.«

»Ja netop,« svarede Munk i kunstlet Alvor; — »da var det herligt at være Maler. En Fyrstinde følte sig smigret ved at lade sit skønne Legeme forevige som en Danaë.«

»Jeg tilstaar, jeg ikke erindrer, hvem den Dame var,« sagde Tante Rosalie.

»Aa — Danaë? — Saa Frøkenen kender ikke det guddommelige Billede, hvor Guldregnen daler ned over den Skønne, der ligger blændende nøgen paa sit Leje? De kender ikke det berømte Billede, Frøken?«

»Nej, Gudskelov!« svarede Tante Rosalie og rettede sit Hoved til et Udtryk af majestætisk Kyskhed. »No, grazia a dio!«

»Nej, Gudskelov! — dengang var man ikke snærpet. Nu maa man betale en tarvelig Sypige-Model 1 Kr. Timen, medens al den aristokratiske Dejlighed fornemt hyller sig ind i sin højhalsede Dyd.«

»Jeg forstaar Dem ikke, Herr Munk,« sagde Tante Rosalie med et isnende Blik.

»Der er ingenting at forstaa. Men De kender da sikkert Canovas »henrivende« nøgne Statue af Pauline, Napoleons Søster? Ogsaa dengang havde Kunsten gode Tider.«